

Недавно з тобою ми стрілись; вела ти  
Палку суперечку зі мною тоді.  
Тобі – визнаю – довелося страждати,  
І втіхи зазнати, і жити в біді.  
Коли долітає до мене в зітханні  
Твій біль, наче блиск у вечірній ясі,  
Коли в твої очі вдивляюсь, о пані,  
То бачу, що ти не така, як усі.  
Вид мужній, прикмети шляхетні й погідні...  
Невже, натомившись від глушини,  
Ти ждеш на дружків?!  
О, не гідні, не гідні  
Твого справедливого серця вони!  
Я сам іще цього достоту не знаю,  
Що в грудях у мене так ніжно щемить.  
Навколо дивлюся та й думки питаю  
Про тебе, згадавши тебе мимохить.  
Та чую душею, що я не заздрощу,  
Що я не жадаю тебе, а люблю,  
Люблю, як сестричку свою найдорожчу,  
Шаную, як матінку рідну свою.

8 грудня 1906 р.